

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 04 maja 2015 roku (data prezentaty), wniesionym w postępowaniu upominawczym, powód (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. wniósł przeciwko pozwanemu M. S. o zapłatę kwoty 29.722,74 zł wraz z dalszymi odsetkami od dnia 10 sierpnia 2013 roku do dnia zapłaty obliczonymi od kwoty 25.299,95 zł według zmiennej stopy procentowej wyznaczonej jako 4-krotność stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym i która na dzień niniejszego pozwu wynosi 16,00%. Ponadto powód wniósł o zwrot kosztów postępowania w kwocie 300,00 zł oraz zwrot opłaty skarbowej - 17 zł (k. 1-1v.).

Zarządzeniem z dnia 01 lipca 2015 roku Referendarz Sądowy Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym (k. 22).

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (k. 29-30).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pismem z dnia 10 kwietnia 2013 roku powód (...) Bank (...) spółka akcyjna z siedzibą we W. złożył pozwanemu M. S. oświadczenie o wypowiedzeniu umowy pożyczki nr (...) z dnia 09 maja 2011 roku z 30-dniowym okresem wypowiedzenia. Oświadczenie o wypowiedzeniu nie zostało podpisane przez osobę występującą w imieniu Banku (dowód: awizo, k. 16).

Pozwany jest konsumentem (okoliczność bezsporna).

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

W świetle zgromadzonego materiału dowodowego powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie. Powód dochodził od pozwanego roszczenia z tytułu nieuregulowania przez niego zobowiązania wynikającego z umowy pożyczki.

Do podstawowych obowiązków pozwanego z umowy pożyczki zawartej z bankiem należał zwrotu kwoty wykorzystanej pożyczki wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłata umówionej prowizji od udzielonej pożyczki (art. 69 ust. 1 w zw. z art. 78 i 78a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, t. jedn.: Dz. U. nr 140 z 1997 r., poz. 939 z późn. zm., w zw. z art. 720 k.c.).

Strona powodowa nie przedstawiła żadnych dowodów świadczących o istnieniu i wysokości roszczenia.

Zgodnie z treścią art. 6 k.c., w procesie cywilnym obowiązek wskazania dowodów obciąża przede wszystkim strony, a ciężar udowodnienia faktów mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sporu spoczywa na stronie, która z faktów wywodzi skutki prawne. Wskazany przepis koresponduje na gruncie prawa procesowego z treścią art. 232 k.p.c., stanowiącym, że to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Nie jest zadaniem Sądu zarządzenia dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron lub wykrywania środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzania dowodów z urzędu. Ewentualne ujemne skutki nie przedstawienia dowodu obciążają stronę, która nie dopełniła ciążącego na niej obowiązku.

Mając na uwadze powyższe, należy podkreślić, że to na stronie powodowej spoczywał obowiązek wykazania, że kwota żądana pozwem jest uzasadniona. Zdaniem Sądu strona powodowa okoliczności tych nie wykazała.

Na poparcie swego roszczenia powód przedstawił pismo zatytułowane „wyciąg z ksiąg banku” (k.14-15) oraz zestawienie wpłat dokonanych na rachunek techniczny kredytu/pożyczki (k.13).

Żądanie powoda zostało oparte o art. 471 k.c., wskazujący odpowiedzialność odszkodowawczą za skutki niewykonania zobowiązań. Przytaczany przepis stanowi, iż dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Odpowiedzialność kontraktowa (zwana też umowną bądź odpowiedzialnością na zasadach ogólnych) powstaje między wierzycielem a dłużnikiem (więc między stronami pierwotnego stosunku zobowiązaniowego). Roszczenie wierzyciela o wykonanie przekształca się zgodnie z art. 471 k.c. w roszczenie odszkodowawcze. Innymi słowy – roszczenie odszkodowawcze zastępuje roszczenie o spełnienie świadczenia zgodnie z treścią zobowiązania.

Odszkodowanie za nienależyte wykonanie umowy jest świadczeniem mającym naprawić szkodę spowodowaną niewłaściwym działaniem bądź zaniechaniem dłużnika – ma więc na celu wyrównanie uszczerbku wywołanego nieprawidłowym zachowaniem kontrahenta, a nie wymuszenie na nim wykonania zobowiązania zgodnie z treścią umowy (wyrok SN z dnia 30 stycznia 2009 r., II CSK 435/08, LEX nr 527121).

W doktrynie i judykaturze rozpowszechniony jest pogląd, iż do zaistnienia odpowiedzialności kontraktowej muszą zajść łącznie trzy przesłanki: niewykonanie bądź nienależyte wykonanie zobowiązania, fakt poniesienia szkody oraz związek przyczynowy pomiędzy niewykonaniem bądź nienależytym wykonaniem zobowiązania a szkodą (wyrok SA w Warszawie z dnia 9 października 2008 r., sygn. VI ACa 317/2008, wyrok SA w Poznaniu z dnia 14 grudnia 2006 r., sygn. I ACa 707/06, wyrok SN z dnia 15 października 2009 r., sygn. I CSK 84/09) - odnosząc powyższe ustalenia do rozważań dotyczących problematyki ciężaru dowodu należy stwierdzić, iż analogicznie powód jest obowiązany do udowodnienia trzech okoliczności.

W świetle powyższego przepisu należy wskazać że powód nie udowodnił istnienia zaległego zobowiązania po stronie pozwanego, okoliczności na podstawie których oparł swoje roszczenie, nie wykazał wymienionych powyżej przesłanek odpowiedzialności kontraktowej dłużnika.

W pierwszej kolejności należy podkreślić, iż ustalając stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd nie oparł się na przedłożonym przez powoda wyciągu z ksiąg banku. W myśl art. 95 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo Bankowe księgi rachunkowe banków i sporządzone na ich podstawie wyciągi są podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych banku i opatrzone pieczęcią banku. Tymczasem w zaofiarowanym przez pełnomocnika powoda piśmie brak takich podpisów. Na „wyciągu z ksiąg banku” widnieje pieczęć banku oraz podpis pełnomocnika: A. D.. Tymczasem w dziale 2 odpisu z KRS (k. 7-10v.) przedstawionego przez pełnomocnika powoda wynika, że do składania oświadczeń woli w zakresie praw i obowiązków majątkowych Banku jest uprawnionych dwóch członków zarządu łącznie lub jeden członek zarządu wspólnie z prokurentem. Tymczasem w danych osób wchodzących w skład zarządu oraz prokurentów nie widnieje nazwisko A. D..

Niezależnie od powyższego, nawet przy uznaniu, iż wyciąg z ksiąg banku zaofiarowany przez powoda spełnia wszystkie warunki formalne, o których mowa w powyższym przepisie, należy zwrócić uwagę, iż wyciąg z ksiąg banku nie jest wystarczającym dowodem na fakt nieuregulowanego zobowiązania pozwanego. Na podstawie tego rodzaju dowodu można ustalić jedynie, że powód wystawił w dniu 09 sierpnia 2013 roku wyciąg z ksiąg bankowych, w którym stwierdził, że należności pozwanego z tytułu przedmiotowej umowy wynoszą łącznie 29.722,74 zł. Dokument ten, jako prywatny, stanowi jedynie dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie (art. 245 k.p.c.). Trybunał Konstytucyjny, wyrokiem z dnia 15 marca 2011 r. (P 7/09, OTK-A 2011/2/12), uznał, że art. 95 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe, w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 26 czerwca 2009 r. o zmianie ustawy o księgach wieczystych i hipotece oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 131, poz. 1075), w związku z art. 244 § 1 i art. 252 k.p.c., w części, w jakiej nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych banku w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, jest niezgodny z art. 2, art. 32 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 76 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Dokument ten nie korzysta więc z domniemania prawdziwości zawartych w nim twierdzeń.

Analizując treść pozwu oraz załączników do niego, Sąd uznał, iż pozwany w niniejszym sporze pozostawał konsumentem, natomiast powód swoje roszczenie wywodził z prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej (bankowej). Powód nie wskazywał, iż udzielał pozwanemu pożyczki na prowadzenie działalności gospodarczej.

W wyroku z dnia 8 sierpnia 2012 r. I CSK 25/12 Sąd Najwyższy stwierdził że „Dokument prywatny jest dowodem tego, że osoba podpisująca ten dokument złożyła oświadczenie w nim zawarte, a nie tego, że miały miejsce podane w nim fakty.”

W postanowieniu z dnia 15 kwietnia 1982 r III CRN 65/82 Sąd Najwyższy stwierdził że „Dokument prywatny nie korzysta z domniemania prawdziwości zawartych w nim oświadczeń, każda zaś osoba mająca w tym interes prawny może twierdzić i dowodzić, że treść złożonych oświadczeń nie odpowiada stanowi rzeczywistości.

W konsekwencji, z samego faktu, że powód stwierdził istnienie zadłużenia pozwanego w Banku, nie wynika fakt istotny, a mianowicie, że wierzytelność przeciwko pozwanemu istniała w takiej, a nie innej wysokości.

Natomiast złożony wraz z pozwem rozkład spłaty pożyczki nie jest podpisany przez osobę upoważnioną przez powodowy Bank i również nie może stanowić w sprawie dowodu, w sytuacji kwestionowania przez stronę pozwaną zarówno zasadność jak i wysokość dochodzonej w pozwie kwoty.

W zebranych w toku postępowania materiale dowodowym brak również umowy pożyczki, na którą powoływał się powód. Uniemożliwiło to Sądowi zweryfikowanie treści stosunku prawnego łączącego go z pozwanym. Powód nie wykazał przesłanek po spełnieniu których mógł rozwiązać umowę pożyczki, jaki był jej okres wypowiedzenia, jaka zaległość w spłacie rat pożyczki i za jaki okres. W świetle przytoczonych wyżej przepisów regulujących rozkład ciężaru dowodów, w sytuacji kwestionowania przez pozwanego istnienia roszczenia, niewykazania przez powoda faktu zawarcia umowy pożyczki, to na powodzie ciążył obowiązek przedłożenia dokumentu umowy, na którą powoływał się w pozwie. Niniejszego obowiązku strona powodowa nie dopełniła.

Nadto podkreślenia wymaga, że pełnomocnik pozwanego w odpowiedzi na pozew podnosił zarzut nie udowodnienia wysokości roszczenia. W takiej sytuacji powód winien wnieść o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu księgowości na okoliczność ustalenia wysokości zadłużenia pozwanego. Zakwestionowanie przez pozwanego wysokości roszczenia automatycznie obligowało powoda do wykazania zasadności każdej kwoty wymienionej w pozwie. Powód jednakże nie wniósł o przeprowadzenie w/w dowodu, a to na nim spoczywał w tym zakresie ciężar dowodu.

Tutejszy Sąd w pełni podziela i przyjmuje jako własny pogląd Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu wyrażony w wyroku z dnia 18 stycznia 2012 roku w sprawie I ACa 1320/11 (lex 1108777), iż: „Jeżeli materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie daje podstawy do dokonania odpowiednich ustaleń faktycznych w myśl twierdzeń jednej ze stron, Sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z braku udowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów. Należy to rozumieć w ten sposób, że strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu, co do tych okoliczności na niej spoczywał”.

Rzecz Sądu nie jest zarządzanie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach, a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (wyrok SN z dnia 17.12.1997 r., I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/76). Ewentualne zatem ujemne skutki nie przedstawienia dowodu obciążają stronę, która nie dopełniła ciężaru na niej obowiązkowego.

W konsekwencji wobec braku dokumentów uzasadniających istnienie oraz wysokość dochodzonej należności przy podnoszeniu przez pozwanego zarzutu nieistnienia zobowiązania zarówno co do zasady jak i co do wysokości, powództwo jako nieusprawiedliwione podlegało oddaleniu.

Natomiast odnosząc się do podnoszonego przez stronę pozwaną zarzutu przedawnienia roszczenia objętego pozwem, na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego nie można ustalić czy zarzut ten jest zasadny. Zgodnie z art. 120 § 1 zd.1 k.c. bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. W sytuacji braku umowy pożyczki nie można było stwierdzić, kiedy roszczenie powoda stało się wymagalne. Dowodem na wymagalność nie może być wyciąg z ksiąg banku. Wprawdzie pełnomocnik powoda przedstawił oświadczenie o wypowiedzeniu umowy, z którego wynika, że w momencie wypowiedzenia cała należność z tytułu udzielonej pożyczki staje się wymagalna, jednak nie zostało ono podpisane i nie może rodzić skutków prawnych dla pozwanego. Ponadto wobec braku dokumentu umowy Sąd nie był w stanie zweryfikować jaki termin wypowiedzenia strony przyjęły w umowie i w rezultacie ustalić rozpoczęcie biegu przedawnienia roszczenia.

O kosztach postępowania orzeczono w pkt 2 sentencji wyroku na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Na koszty poniesione przez stronę pozwaną złożyły się: koszty zastępstwa procesowego ustalone od wartości przedmiotu sporu, na podstawie § 6 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu -2.400,00 zł oraz opłata skarbową od udzielonego pełnomocnictwa – 17 zł.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.